33. Artud sa kewadisel hommikul majast, ilma einet wõtmata wälja, ning petab sind mõhitaja (tikutaja) esimest korda oma uudis healitsemisega. Süs pidada sa kindlalt ennast õnneturte wartuwõtmiseks walmistama. ÷

34. Petab sind kägu kewadisel hommikul oma uudis kukkumisega seeläbi, et sa warem einet epole wõtnud. Süs on sull täädupärast, et nü mitu kord ta „kukku" on hüidnud; setu aartat sull weelelada on. —÷

35. Kes noorel põlwel söömise aeg suutäite peale rohkerte jool; sellel hakata wanaduses põletsed, (tulitsed) kurgust ülerkäima. ÷

3. Wanad laulud.

1. Kukekene, kanakene!
Lähme rikka aida alla,
Siblitseme sada tera;
Üks saab mulle, teine sulle,
Kolmas kuke kannusselle. —÷

2. Kus me lähme wartu ööda,
Pilgume wartu pimedat? —
Ees on pikad peeru-metsad;
Taga laiad laua metsad! —
Heidame öömajale,
Keerume süa kesale;
Süa aga suure söödi pääle.
Sööt on suuri söögilauda
Peenar pikka irte penki
Lähme aga hommiku warada,
Enne kuuda, enne päewa
Enne, kui nirki nüdab heina,
Enne, kui kärpa käänab kaari! —
Oh minu ennista eluda,
Kallist kasupõlwekesta!
Kui olin isa koduna
Kui ellin ema majana
Käisin kui muna murule
Weerin kui kera kesale
Õunakõine õeue peale.